

[Statsministeren]

regeringen ville iværksætte et arbejde med henblik på ændring og skærpelse af foreningsfrihedsloven. Det gjorde regeringen så. Kristeligt Folkeparti var som et af regeringens fire partier medforslagsstiller til et forslag om ændring af foreningsfrihedsloven. Men forslaget bortfaldt, inden det var færdigbehandlet af Folketinget, da der blev udskrevet valg i foråret.

Det fremgår af den skriftlige del af åbningsredegørelsen, at et forslag om ændring af foreningsfrihedsloven vil blive genfremsat på et senere tidspunkt i denne folketingssamling.

Når Kristeligt Folkeparti taler om at sikre, at medlemskab af en faglig organisation ikke stilles som betingelse for at få arbejde, forstår jeg det som et ønske om, at man ved lov skal forbyde eksklusivaftaler. Regeringen er tilfreds med, at DA på frivilligt grundlag har indført bestemmelser om, at deres medlemsvirksomheder ikke kan indgå eksklusivaftaler.

Regeringen og dens partier er ikke tilhænger af eksklusivaftaler, men regeringen ønsker ikke at gribe direkte ind i den aftalefrihed, der i mange, mange år har været gældende på dette område i Danmark.

I øvrigt synes jeg, det er værd at bemærke, at de sager om organisationstilhørsforhold, som har været omtalt i pressen, især er forekommet på det offentlige område. Det er egentlig bemærkelsesværdigt, for netop på det offentlige område er der jo faktisk forbud mod eksklusivaftaler, men det har ikke hindret sager i at opstå.

Som jeg har sagt før og gerne vil gentage nu, agter regeringen at skærpe reglerne i foreningsfrihedsloven, således at det styrker beskyttelsen mod afskedigelse som følge af foreningsforhold.

Regeringen er helt enig med Kristeligt Folkeparti i, at lønmodtagere under ansættelsen ikke skal mødes med krav om at melde sig ind i en forening eller en bestemt fagforening. Vi håber dermed at kunne tilskynde til, at man afholder sig fra ulovlige afskedigelser.

Forhandling

Glønborg (KRF):

Jeg vil naturligvis gerne takke statsministeren for et venligt svar. Jeg er lidt i tvivl om, hvorvidt jeg egentlig fik mit ønske om et indholdsrigt svar opfyldt. For mig at se var der ik-

ke noget særligt nyt. Der blev nævnt de ting, som vi vidste fra tidligere tid, og som vi vidste fra lovkatologet at regeringen ville fremsætte.

Jeg havde håbet, at statsministeren ville have taget udfordringen op til en principiel debat om det her.

Jeg kan ikke lade være med at vende tilbage til et emne, som statsministeren og jeg så lidt forskelligt på under åbningsdebatten. Statsministeren talte om, at det var et spørgsmål om at finde den rette balance mellem mennesket og systemerne, og jeg gjorde opmærksom på, at for Kristeligt Folkepartis vedkommende skulle der ikke være nogen tvivl om, at vi altid prioriterede mennesket over systemet.

Jeg er egentlig ked af at måtte konstatere, at den holdning, som blev tilkendegivet i åbningstalen, åbenbart også holder i praksis, at man vil prøve at finde en balance. Så må jeg altså blot konstatere, at vi altså ikke er enige.

Det er rigtigt, som statsministeren nævnte, at de sager, vi har hørt mest om i den sidste tid, er foregået i det offentlige, og dér har vi faktisk forbud imod krav om foreningsafhængighed. Alligevel har vi disse kedelige eksempler på, at det enkelte menneske bliver sat i en fuldstændig umulig situation presset af stærke organisationer repræsenteret ved medarbejdere på arbejdspladsen. Jeg vil ikke kalde dem kammerater, men medarbejdere på arbejdspladsen. Men jeg ville da gerne spørge statsministeren, om det virkelig er meningen, at vi skal affinde os med, at sådan går det bare.

Vi oplevede for kort tid siden, at en kommunalt ansat i Grenå, som ikke ønskede at være medlem af SiD, blev udsat for et voldsomt pres, og at medarbejderne i den afdeling inden for kommunen, hvor han arbejdede, nedlagde arbejdet og gik hjem. Hvad er det for en optræden over for mennesker, der har ønske om at være organiseret i en fagforening med en lidt anden holdning til politiske forhold og til, hvordan man skal gribe tingene an på arbejdspladsen, og hvordan man løser uenigheder mellem arbejdstager og arbejdsgiver?

Vi har en lov, som siger, at det ikke er tilladt at diskriminere på grund af race, religion og lign. Skal vi så affinde os med, at et menneske, der passer sit arbejde – og vi har endda eksempler på, at det er mennesker, som passer deres arbejde så godt, at de af deres arbejdskammerater er valgt som tillidsmænd – men ikke ønsker